

Ontwerpbesluit tot wijziging Kennisgevingsbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer maakt ingevolge artikel 61, eerste lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen bekend dat gedurende vier weken na dagtekening van deze Staatscourant een ieder schriftelijk zijn zienswijze naar voren kan brengen over onderstaand ontwerp van een algemene maatregel van bestuur. Adres: Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, t.a.v. CDJZ/afdeling Wetgeving (ipc 115), Postbus 20951, 2500 EZ Den Haag.

Besluit van ... tot wijziging van het Kennisgevingsbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen houdende regels omtrent het tijdstip van kennisgeving van stoffen voor onderzoek- en ontwikkelingsdoeleinden en de melding van tussenstoffen

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz. Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van ..., nr. MJZ ..., Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving, gedaan mede namens de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid; Gelet op de artikelen 5, tweede lid, en 19, derde en vierde lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen; De Raad van State gehoord (advies van ..., nr. ...); Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van ..., nr. MJZ ..., Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving, uitgebracht mede namens de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel I

Het Kennisgevingsbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen wordt als volgt gewijzigd.

A
Aan artikel 1 wordt, onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel b door een puntkomma, een onderdeel toegevoegd, luidende: c. tussenstof: stof, al dan niet onderdeel uitmakend van een preparaat, die wordt vervaardigd om te worden omgezet in een of meer andere stoffen en niet aan een ander ter beschikking wordt gesteld.

B
In artikel 11, tweede lid, wordt 'twaalf maanden' vervangen door: uiterlijk zestig maanden.

C
Na artikel 11 wordt een artikel ingevoegd, luidende:
Artikel 11a
1. Onverminderd het bepaalde in dit artikel zijn het eerste tot en met derde lid en het zevende lid van artikel 11 niet van toepassing op tussenstoffen.
2. Een kennisgeving als bedoeld in artikel 3 van het vervaardigen van een tussenstof mag achterwege blijven indien de fabrikant:
a. minder dan 1000 kg per jaar van een tussenstof in Nederland zal vervaardigen,
b. 1000 kg per jaar of meer van een tussenstof in Nederland zal vervaardigen, doch die uitsluitend zal worden vervaardigd ten behoeve van onderzoek- en ontwikkelingsdoeleinden, of
c. 1000 kg per jaar of meer van een tussenstof in Nederland zal vervaardigen voor andere doeleinden dan bedoeld onder b.

Indien geen kennisgeving wordt gedaan, doet de fabrikant voorafgaand aan het vervaardigen van de tussenstof een schriftelijke melding aan Onze Minister.
3. In een geval als bedoeld in het tweede lid, onder a:
a. past de fabrikant artikel 11, eerste en derde lid, toe, of
b. legt de fabrikant bij de melding de volgende gegevens over:
1°. gegevens betreffende de identiteit, en
2°. indien de Arbeidsomstandigheden 1998 van toepassing is, een samenvat-

ting van de inventarisatie en evaluatie, bedoeld in artikel 5 van de Arbeidsomstandighedenwet 1998, ten aanzien van de tussenstof.

4. In een geval als bedoeld in het tweede lid, onder b:

a. past de fabrikant artikel 11, tweede en derde lid, toe, of

b. legt de fabrikant bij de melding de volgende gegevens over:

1°. de identiteit,

2°. de kwantitatieve gezondheidskundige blootstellingsnorm, inclusief de

onderbouwing daarvan,

3°. de kwantitatieve blootstellings-schatting,

4°. een kwantitatieve vergelijking tus-

sen de vastgestelde kwantitatieve gezondheidskundige blootstelling-

snorm, bedoeld onder 2°, en de vast-

gestelde kwantitatieve blootstellings-

schatting, bedoeld onder 3°, alsmede

de hieruit voortvloeiende conclusie, en

5°. indien de Arbeidsomstandig-

hedenwet 1998 van toepassing is, een

samenvatting van de inventarisatie en

evaluatie, bedoeld in artikel 5 van de

Arbeidsomstandighedenwet 1998, ten

aanzien van de tussenstof.

5. In een geval als bedoeld in het

tweede lid, onder c, legt de fabrikant

bij de melding de gegevens, bedoeld in

het vierde lid, onder b, over.

6. Met betrekking tot de over te leg-

gen gegevens, bedoeld in het derde

lid, onder b, het vierde lid, onder b,

en het vijfde lid, is artikel 3, tweede

lid, van overeenkomstige toepassing.

7. Het vierde tot en met het zesde lid

en het achtste lid van artikel 11 zijn

van overeenkomstige toepassing op de

melding van een tussenstof als

bedoeld in het derde lid, onder b, het

vierde lid, onder b, en het vijfde lid.

8. Het tweede lid is slechts van toe-

passing, indien de fabrikant de voor-

schriften naleeft, die door Onze

Minister en Onze Minister van Sociale

Zaken en Werkgelegenheid voor hem

met handelingen met betrekking tot

de tussenstof worden vastgesteld.

D
In artikel 14 wordt na '11, derde lid,'

ingevoegd: 11a, derde lid, onder b,

vierde lid, onder b, en vijfde lid.

Artikel II

Dit besluit treedt in werking met ingang van de eerste dag van de vierde week na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
...

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
...

Nota van toelichting

I Algemeen

1. Inleiding

In het Kennisgevingsbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen (Kennisgevingsbesluit Wms) zijn met dit besluit twee wijzigingen aangebracht. In de eerste plaats wordt bepaald dat de verplichte kennisgeving voor een stof die voor onderzoek- en ontwikkelingsdoeleinden wordt vervaardigd pas hoeft te worden gedaan uiterlijk 60 maanden nadat de hoeveelheidsgrens van 1000 kg per jaar is overschreden. Voorheen stond hier een periode van 12 maanden voor. In de tweede plaats is voor het vervaardigen van 'tussenstoffen' de keuzemogelijkheid gecreëerd om in plaats van het algemene kennisgevingsregime voor 'stoffen' een minder stringent meldingsregime te volgen. Voorheen werd er in de regelgeving geen onderscheid gemaakt tussen stoffen en de deelcategorie tussenstoffen. Beide elementen van het wijzigingsbesluit zijn versoepelingen ten opzichte van de hiervoor bestaande regelgeving.

Voorzover het de tussenstoffen betreft, vloeit de wijziging voort uit de evaluatie van de Wet milieugevaarlijke stoffen (vijf delen; uitgave Faculteit Bestuurskunde, Universiteit Twente, Enschede, 1991). De stuurgroep die het evaluatieonderzoek begeleidde, concludeert in het advies aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (verschenen als deel 5 in bovenvermelde evaluatie) dat, ondanks gesignal-

eerde knelpunten, het kennisgevingsstelsel onverkort voorziet in een maatschappelijke behoefte aan informatie over en beheersing van risico's van stoffen met het oog op de bescherming van mens en milieu en met het oog op de bescherming van de werknemer.

Als een van de knelpunten komt in het advies naar voren dat 'de productiekennisgeving voor nieuwe tussenstoffen thans en op termijn de innovatieve activiteiten van de chemische industrie kunnen belemmeren' (§ 6.2, punt 152). In dat verband wijst de stuurgroep op de mogelijkheid van een op nieuwe tussenstoffen toegesneden kennisgeving. In het verslag aan de Tweede Kamer naar aanleiding van bovengenoemde evaluatie van de Wet milieugevaarlijke stoffen van 1 februari 1994 (VROM-94-0008) is aangegeven dat nagegaan zal worden op welke wijze door middel van een vereenvoudiging in de kennisgevingsprocedure kan worden voorkomen dat bedoelde knelpunten zich voor zullen doen. Daarbij werd een op nieuwe tussenstoffen toegesneden kennisgeving al als mogelijkheid genoemd.

Bij het opstellen van dit besluit stond als uitgangspunt voorop dat aangesloten moest worden bij de systematiek, formuleringen en terminologie van het bestaande Kennisgevingsbesluit Wms. Hoewel uit het advies van de stuurgroep (§ 5.2.1) is gebleken dat het kennisgevingsstelsel op onderdelen onvoldoende inzichtelijk wordt bevonden, is het niet wenselijk geoordeeld nu op een onderdeel een andere vormgeving te kiezen, die, hoewel op zich wellicht duidelijker, als een inconsistentie gezien zou kunnen worden. Het wordt wenselijker geacht deze wijziging snel door te voeren, waarna integrale vereenvoudiging en verduidelijking van het kennisgevingsstelsel plaats kan vinden.

2. Aard van de problematiek

2.1 De termijn van twaalf maanden

Bij de implementatie van de richtlijn nr. 92/32/EEG van de Raad van 30 april 1992 tot zevende wijziging van Richtlijn 67/548/EEG betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen (Pb

EG L 154), hierna te noemen: de richtlijn, is voor handelskennisgevingen het maximale uitstel van de kennisgevingsplicht ten behoeve van het vervaardigen voor onderzoek- en ontwikkelingsdoeleinden verruimd van 12 naar 24 maanden (Kennisgevingsbesluit Wms, artikel 12, derde en negende lid, in navolging van het bij de richtlijn gewijzigde artikel 13, tweede lid, vierde streepje, van richtlijn 67/548/EEG).

De verplichting tot het doen van een productiekennisgeving als bedoeld in artikel 11 vloeit niet voort uit de richtlijn en is een zuiver nationale verplichting. Hoewel qua systematiek zoveel mogelijk is aangesloten bij de uit de richtlijn voortvloeiende handelskennisgeving is de maximale uitsteltermijn tot het doen van een productiekennisgeving, waarop de richtlijn immers niet ziet, gehouden op 12 maanden en niet verruimd naar 24 maanden.

Bij de inventarisatie van de knelpunten die de productiekennisgeving voor de industrie kan opleveren, is gebleken dat voor onderzoek- en ontwikkelingsdoeleinden een langere periode nodig kan zijn dan 12 maanden. Gebleken is dat een periode van maximaal 60 maanden voldoende tegemoet kan komen aan de mogelijke knelpunten bij de industrie en, gezien het technologisch beheersregime dat de industrie in de ontwikkelingsperiode hanteert, niet onverantwoord is uit het oogpunt van bescherming van mens en milieu. Aangezien de verplichting tot het doen van een productiekennisgeving niet uit de richtlijn voortvloeit, bestaat er op grond van het Europees recht geen beletsel tot verruiming van deze termijn van 12 naar maximaal 60 maanden.

2.2 De kennisgevingsplicht voor tussenstoffen

Een tussenstof is een stof die als zodanig het bedrijf niet verlaat. Een tussenstof wordt omgezet in één of meer andere stoffen, waarna deze omgezette stoffen aan een ander ter beschikking kunnen worden gesteld.¹ Uit overleg met direct betrokkenen uit de chemische industrie en de Vereniging van de Nederlandse Chemische Industrie is gebleken dat ten aanzien van tussenstoffen in de eerste plaats het moment van kennisgeven tot knelpunten kan leiden. De kennisgevingsplicht geldt immers voorafgaand aan het vervaar-

digen van een nieuwe stof. Veel nieuwe stoffen worden vervaardigd om een nieuwe markt te veroveren, soms rechtstreeks vanwege unieke eigenschappen van de nieuwe (eind)stof, soms via een nieuwe syntheseroute, waarbij verscheidene nieuwe tussenstoffen kunnen ontstaan. In de tijd dat geprobeerd wordt de nieuwe stof of de nieuwe syntheseroute ingang te doen vinden, moet met name snel op de markt kunnen worden ingespeeld. De vertraging die in een dergelijke situatie wordt veroorzaakt door het voorbereiden van een kennisgeving is, meer dan de kosten, een belemmering voor een alert innovatief bedrijfsbeleid. Dit knelpunt doet zich voornamelijk bij tussenstoffen voor, omdat de syntheseroute, en derhalve het aantal en de aard van de tussenstoffen, vaak nog aan wijziging onderhevig is.

3. Aard van de wijziging

3.1 Een soepeler kennisgevingsregime voor tussenstoffen

De wet biedt ingevolge artikel 19, derde lid, onder b, de mogelijkheid om af te wijken van de (inhoud van de) kennisgevingsplicht indien een onverkorte toepassing in het belang van de bescherming van mens en milieu niet noodzakelijk is. Van deze mogelijkheid is ten aanzien van het kennisgeven van tussenstoffen gebruik gemaakt.

Het nieuwe artikel 11a voorziet in een alternatieve wijze van kennisgeven voor tussenstoffen in de vorm van een melding, die recht doet aan recente ontwikkelingen op het gebied van de bedrijfsvoering en de arbeidsomstandigheden. Aangezien het kennisgevingsdossier voor tussenstoffen geen gegevens vraagt die specifiek zien op milieubescherming, zoals watertoxiciteitstesten, is het vooral het belang van de arbeidsbescherming dat in een alternatieve productiekennisgeving gewogen moet kunnen worden. De kennisgever kan kiezen of hij de weg op gaat van een kennisgeving krachtens artikel 3 (of indien van toepassing, een melding op grond van artikel 11) dan wel een melding ingevolge het nieuwe artikel 11a. In het laatste geval wordt nauw aangesloten bij de verplichte risico-inventarisatie en -evaluatie (RI&E) krachtens de arbeidsomstandighedenregelgeving. Deze RI&E dient een aantal essentiële gegevens te bevatten die overeenkomen

met de gegevens, bedoeld in artikel 3 van het besluit, met betrekking tot een productiekennisgeving (zoals de identiteit, de gebruikte hoeveelheid en de gevaren van een stof) maar stelt tevens eisen aan de onderbouwing van de gegevens, zoals het daadwerkelijk uitvoeren van blootstellingsmetingen of wetenschappelijk onderbouwde blootstellingsschattingen op de werkplek.

Op de nieuwe melding van tussenstoffen, bedoeld in artikel 11a, zijn de onderzoeksverplichtingen, bedoeld in de artikelen 4 en 5 van het besluit, niet van toepassing. Dit betreft een logisch uitvloeisel van de gekozen alternatieve opzet van de kennisgeving (melding) volgens artikel 11a. De nieuwe opzet sluit immers aan bij bestaande informatiesystemen, voortvloeiend uit de Arbeidsomstandighedenwet 1998, die de specifieke onderzoeksvereisten, bedoeld in de artikelen 4 en 5 van het besluit, niet kennen.

4. Bedrijfseffecten

Voor alle bedrijven die in Nederland stoffen produceren (van tussen de vijf en tien bedrijven kan een productiekennisgeving worden verwacht), heeft dit besluit positieve effecten. De bedrijven kunnen zelf bepalen of zij bij hun productiekennisgevingen aansluiting zoeken bij de RI&E krachtens de Arbeidsomstandighedenwet of niet. Daarnaast geldt voor alle stoffen dat het uitstel van de kennisgevingsplicht in geval van vervaardiging voor onderzoek- en ontwikkelingsdoeleinden, voorheen één jaar, is verlengd tot maximaal vijf jaar.

In acht genomen, zoals in de paragrafen 1 en 2 uiteengezet is, dat het in eerste instantie het tijdstip van het kennisgeven was dat tot knelpunten leidde, kan worden geconcludeerd dat met de thans doorgevoerde verruiming van de termijnen en geboden keuzemogelijkheid op structurele wijze in de oplossing daarvan is voorzien. Het betrokken bedrijfsleven is op deze manier beter in staat innovatief beleid te voeren.

Daarnaast zijn, zoals in paragraaf 3.1 is aangegeven, bovendien de inhoudelijke eisen voor de kennisgeving van tussenstoffen versoepeld als gevolg van de introductie van het nieuwe keuzeregime ingevolge artikel 11a. De kosten van een volledig pro-

ductiekennisgevingsdossier kunnen worden geschat op een bedrag van tussen de één en twee ton, dat nu niet hoeft te worden uitgegeven; uit contacten met het bedrijfsleven is voorts gebleken dat enkele tientallen tussenstoffen 'in de pijplijn' zitten die onder het nieuwe keuzeregime kunnen gaan vallen. Hiermee is de door het bedrijfsleven gesignaleerde onevenwichtigheid in de regelgeving, vergeleken met het buitenland, binnen het kader van de wet opgeheven.

5. Handhaving

De kennisgevingsplicht wordt door de Inspectie Milieuhygiëne op de naleving gecontroleerd. Hiertoe worden regelmatig gericht controleactiviteiten ondernomen. De naleving van de geïntroduceerde meldingsplicht kan op dezelfde wijze en met dezelfde instrumenten worden gecontroleerd als bij het Kennisgevingsbesluit Wms al het geval was. Er verandert immers niets in de meldings- en kennisgevingsplicht van stoffen, zodat de huidige administratieve instrumenten volstaan bij de controle op de naleving.

II Artikelsgewijs

Artikel 1, onderdeel A

De definitie van 'tussenstof' is noodzakelijk om het verschil tussen stoffen enerzijds en tussenstoffen – een deelcategorie van stoffen – anderzijds voor het Kennisgevingsbesluit Wms vast te leggen. Hierbij is tevens van belang de definitie van 'vervaardigen', zoals vastgelegd in artikel 3, zesde lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen: 'produceren van een stof met het oogmerk deze, al dan niet verwerkt in een preparaat dan wel verwerkt of omgezet in een produkt, aan een ander ter beschikking te stellen'.

Bij de kamerbehandeling van het wetsvoorstel Wet milieugevaarlijke stoffen is bevestigd dat ook tussenstoffen vervaardigd worden, zoals in dat artikellid (destijds artikel 3, derde lid) omschreven. Tussenstoffen worden namelijk niet als zodanig, maar in omgezette vorm aan een ander ter beschikking gesteld (Kamerstukken II 1980/81, 16 800, nr. 3, p. 67, 1981/82, 16 800, nr. 6, p. 43, en 1983/84, 16 800, nr. 9, p. 86-87).

Tussenstoffen dienen overigens onderscheiden te worden van de in artikel 19, eerste lid, aanhef en onder

d, van de Wet milieugevaarlijke stoffen genoemde stoffen die in de procesinstallatie waarin zij ontstaan weer worden omgezet, zonder dat daarbij tussentijdse opslag plaatsvindt. Die laatste categorie stoffen is niet kennisgevingsplichtig.

Artikel 1, onderdeel C

Het nieuwe artikel 11a vormt, met het geven van bijzondere regels voor tussenstoffen, de kern van dit besluit. De kritiek van de industrie op de kennisgevingsverplichting van tussenstoffen betreft vooral het niet-aansluiten hiervan bij de normale bedrijfsvoering (zie hiervoor ook de genoemde evaluatie van het kennisgevingsstelsel). Met het nieuwe artikel 11a wordt zo nauwkeurig mogelijk aangesloten bij de bedrijfsvoering van de innovatieve chemische industrie op het gebied van arbeidsomstandigheden, en de mogelijkheid van een alternatieve kennisgeving, in de vorm van een melding met minder stringente dossiereisen voor tussenstoffen geboden. Artikel 11a biedt de fabrikant de keuze om ten aanzien van tussenstoffen de reguliere kennisgeving op grond van artikel 3 te doen, een melding te doen op grond van artikel 11 voor de in dit artikel aangegeven gevallen of een melding te doen op grond van het tweede lid van artikel 11a.

Indien een melding wordt gedaan ingevolge het tweede lid van artikel 11a geldt de volgende situatie.

a. Indien een tussenstof in een hoeveelheid van minder dan 1000 kg per jaar zal worden vervaardigd, kan de fabrikant op grond van het tweede lid volstaan met een schriftelijke melding, waarbij de in het derde lid, onder b, bedoelde gegevens moeten worden overgelegd. Op grond van het derde lid, onder a, kan de fabrikant er evenwel ook voor kiezen om de bestaande uitzondering ingevolge artikel 11, eerste en derde lid, toe te passen.

b. Indien een tussenstof in een hoeveelheid van 1000 kg per jaar of meer zal worden vervaardigd, doch die uitsluitend zal worden vervaardigd ten behoeve van onderzoek- en ontwikkelingsdoeleinden, kan de fabrikant op grond van het tweede lid volstaan met een schriftelijke melding, waarbij de in het vierde lid, onder b, bedoelde gegevens moeten worden overgelegd. Op grond van het vierde lid, onder a, kan de fabrikant er evenwel ook voor kiezen om de bestaande uitzondering

ingevolge artikel 11, tweede en derde lid, toe te passen.

c. Indien een tussenstof in een hoeveelheid van 1000 kg per jaar of meer zal worden vervaardigd voor andere doeleinden, kan de fabrikant, op grond van het tweede lid volstaan met een schriftelijke melding, waarbij op grond van het vijfde lid de in het vierde lid, onder b, bedoelde gegevens moeten worden overgelegd. De fabrikant kan er evenwel ook voor kiezen om een kennisgeving op grond van artikel 3 toe te passen.

Aangezien in het kader van een melding niet de vereisten van een kennisgeving ingevolge artikel 3 van toepassing zijn, zijn in het derde lid, onder b, en het vierde lid, onder b, de gegevens vermeld die bij een melding dienen te worden overgelegd, waarbij tevens wordt aangesloten bij de verplichte RI&E krachtens de arbeidsomstandighedenregelgeving. De melder legt in de eerste plaats de identiteit van de gemelde tussenstof vast in de melding. Ingevolge het vierde lid, onder ten tweede tot en met ten vierde, wordt met name inzicht gegeven in de eigenschappen en de gevaren. De kwantitatieve gezondheidkundige blootstellingsnorm, inclusief de onderbouwing daarvan, vertegenwoordigen de eigenschappen van de tussenstof voorzover die betrekking hebben op gezondheidsgevaren. Eventuele overige relevante eigenschappen van de tussenstof liggen vast in de RI&E en dienen terug te komen in de samenvatting daarvan, welke op grond van het derde lid, onder b, ten tweede, onderscheidenlijk het vierde lid, onder b, ten vijfde, bij de melding dient te worden overgelegd. Hierbij moet bijvoorbeeld aan de fysisch-chemische eigenschappen worden gedacht. De kwantitatieve blootstellingsschatting aan de tussenstof op de werkplek is het belangrijkste gegeven dat betrekking heeft op de hoeveelheid van de tussenstof, die meer in detail eveneens in de samenvatting van de RI&E moet worden gegeven. De blootstellingsschatting speelt echter vooral een cruciale rol bij de bepaling van de gevaren van de tussenstof, en wel door de blootstellingsnorm ingevolge het vierde lid, onder b, ten tweede, te vergelijken met de geschatte blootstelling, bedoeld in het vierde lid, onder b, ten derde; het resultaat van deze vergelijking, en de conclusie daarvan, zijn een maat voor het gevaar.

De gevraagde samenvatting betreft de op grond van artikel 5 van de Arbeidsomstandighedenwet 1998 verplichte RI&E met betrekking tot een tussenstof. De RI&E betreft een op schrift gestelde inventarisatie en evaluatie van alle gevaren die de arbeid voor de veiligheid en de gezondheid van de werknemers met zich brengt. Onder die gevaren worden mede begrepen de gevaren van stoffen of preparaten (en daarmee ook van tussenstoffen) waarmee wordt gewerkt. Voorts moet daarin zijn aangegeven welke maatregelen zullen worden genomen om de bedoelde gevaren te voorkomen of te beheersen. De RI&E-verplichting is ten aanzien van gevaarlijke stoffen verder uitgewerkt in hoofdstuk 4 van het Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit). In artikel 4.2 van het Arbobesluit zijn ten aanzien van gevaarlijke stoffen in het algemeen en in de artikelen 4.13 en 4.14 ten aanzien van kankerverwekkende stoffen in het bijzonder, nadere voorschriften gegeven omtrent de inventarisatie en evaluatie. Deze voorschriften hebben onder andere betrekking op de bepaling van de identiteit van de stof en de bepaling van de aard, mate en duur van de blootstelling aan gevaarlijke stoffen, maar ook op de maatregelen die ingevolge het arbeidshygiënische regime, bedoeld in hoofdstuk 4 van het Arbobesluit, moeten worden getroffen. Daarnaast bevat hoofdstuk 4 van het Arbobesluit diverse andere maatregelen die getroffen moeten worden indien met gevaarlijke stoffen wordt gewerkt. In dit verband kan worden gewezen op de artikelen 4.4 en 4.5 van het Arbobesluit op grond waarvan maatregelen moeten worden genomen om ongewilde gebeurtenissen te voorkomen. Ook kan worden gewezen op artikel 4.6 van het Arbobesluit op grond waarvan maatregelen moeten worden getroffen om het gevaar voor verstikking, bedwelling, vergiftiging, brand en explosie te voorkomen of te beheersen. Concrete maatregelen die getroffen zijn, moeten tot uitdrukking worden gebracht in een RI&E. De samenvatting van de RI&E die ingevolge het derde lid, onder b, ten tweede, onderscheidenlijk het vierde lid, onder b, ten vijfde, wordt geëist, zal duidelijkheid moeten geven over de concrete maatregelen die zijn getroffen om de gevaren, verbonden aan het werken

met tussenstoffen, te voorkomen of te beperken.

Voorts zij er nog op gewezen dat de RI&E op de arbeidsplaats aanwezig èn actueel moet zijn. Bij de opstelling hiervan dient een gecertificeerde arbodienst te zijn betrokken. Dit kan een interne arbodienst zijn, verbonden aan het bedrijf van de degene die de melding doet, of een externe arbodienst.

Artikel I, onderdeel D

Voor de beoordeling van de te overleggen gegevens wordt dezelfde systematiek in acht genomen als overigens in het kennisgevings- en meldingsstelsel van toepassing is. Door de verwijzing in artikel 14 naar artikel 11a, derde lid, onder b, vierde lid, onder b,

en vijfde lid, wordt de bevoegdheid geschapen de gegevens aan het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne (RIVM) en aan de Nederlandse Organisatie voor Toegepast Natuur-Wetenschappelijk Onderzoek (TNO) toe te zenden.

*De Minister van Volkshuisvesting,
Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,*

...

*De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,*

...

¹ Voor een nadere toelichting op het begrip 'aan een ander ter beschikking stellen' wordt verwezen naar Kamerstukken II 1980/81, 16 800, nr. 3, p. 67, en 1983/84, 16 800, nr. 9, pp. 86-87.